

virkelig inddrager de forskellige politiske Retninger og de forskellige Kræfter i vort Erhvervsliv i Overvejelserne om den Krise, som nu foreligger. Den hidtidige Fremgangsmaade har været den modsatte. Man taler om, at der her tænkes paa at lægge Afgørelsen udenfor Rigsdagen, men jeg tror, der er Grund til at spørge: Har Afgørelsen af Stillingen til store politiske Spørgsmaal i Tiden efter 1920 overhovedet ligget i Rigsdagen i den Forstand, at der overfor de forskellige Spørgsmaal er ført en virkelig saglig Forhandling mellem Regeringen, Rigsdagens Flertal og Folketingets Mindretal og Landstingets Mindretal? Jeg tror, man tør svare derpaa, at dette har ikke været Tilfældet. Den Politik, man fra den højtærede Regerings og dens Flertals Side har ført i Tiden efter 1920, har været en saadan, at man paa alle afgørende Omraader har ladet Rigsdagen komme sidst med, har holdt Rigsdagen udenfor, saa længe det overhovedet var muligt, og ikke blot udenfor Forhandlingerne, men ogsaa udenfor Oplysningerne. Den højtærede Regerings Holdning overfor Rigsdagen har lige siden 1920 været præget af en Hemmelighedsfuldhed, som i den Tid, jeg har været Medlem af Rigsdagen, ikke tidligere har kendetegnet Forholdet mellem Regeringen og Rigsdagen paa noget som helst Tidspunkt. Og hvorledes har Sagerne været behandlet i Forholdet til Erhvervs-krisen? Den almindelige teoretiske Holdning fra Regerings Side har været at forkynde Uvirksomhed, at forkynde Passiviteten fra Statsmyndighedernes Side overfor det økonomiske Liv. Dette har imidlertid ikke forhindret, at man i Praksis har grebet ind den ene Gang efter den anden, undertiden i smaat, undertiden i stort, men altid tilfældigt og altid uden Lejlighed og Adgang for Rigsdagen til en virkelig saglig Overvejelse. Under hvilke Forhold og paa hvilken Maade er disse Indgreb kommet? Ja, de er kommet, naar der indenfor en eller anden Gruppe af det konservative Vælgerkorps har udviklet sig saa megen Uro, at den paagældende Uro har gjort Indtryk paa det konservative Folkeparti her i Tinget. Da er der fra dette Partis Side sket Henvendelse til Regeringen, som saa i visse Tilfælde har fundet sig nødsaget til at rette sig efter disse Henvendelser, idet den pludselig er lødt med Foranstaltninger, som man har ladet vedtage her i Tinget, hvorefter den højtærede Regering, dens Parti og dens Presse er gaaet ud i Landet og har sagt, at nu havde Trekanten tvunget

Regeringen til at foretage forskellige Foranstaltninger. Disse Foranstaltninger er i Virkeligheden værdiløse, har man sagt, og man har al mulig Grund til at vente, at deres Gennemførelse skal bære Vidnesbyrd om, at man hellere maatte have ladet være med at gennemføre dem. Dette har været den ene Gruppe af Foranstaltninger. Den anden har været de store afgørende Indgreb, der fra Regerings Side er sket i Forbindelse med de Sammenbrud, som den almindelige økonomiske Politik i Danmark har medført indenfor vor Bankverden. Den Fremgangsmaade, man der har anvendt, har været til det sidste at holde Oplysninger tilbage, derpaa pludselig, naar Krisen var naaet til et saadant Højdepunkt, at den ene eller den anden Art af Katastrofer maatte ventes, at møde frem paa Rigsdagen, selv afgivende det tydeligste Vidnesbyrd om en fuldkommen Paniktilstand, ladende denne Panik brede sig til Regerings Parti, saa vidt muligt til det konservative Folkeparti, og tilvebringende paa Baggrund deraf i Befolkningen og i Pressen en Panikstemning, under hvilken man er i Stand til i Løbet af faa Timer at gennemtrumfe Beslutninger, overfor hvilke der ikke gives Rigsdagens Adgang til en virkelig saglig Prøvelse.

Det er Karakteren af den økonomiske Politik, der har været ført fra den højtærede Regerings Side i de forløbne Tider. Jeg tror ikke, man overdriver, naar man kendetegner denne Politik som hovedløs og planløs, som en Politik, der viger tilbage for Ansvar, en Politik, der viger tilbage for den rolige Forhandling for saa pludselig at handle i Desperation og derigennem ikke bidrage til at fjerne det Kaos, der er ved at udvikle sig, men til at forøge det. Om denne økonomiske Politik fra den højtærede Regerings Side tør det vel siges i dette Øjeblik, at efter et Par Aars Forløb er Sammenbruddet og Nederlaget fuldstændigt og uigenkaldeligt — jeg antager ikke, at der i dette Ting er noget Medlem tilbage, som vil driste sig til at benægte dette. Men jeg følger dertil, at i lang Tid har denne Politik saglig set ikke haft noget Flertal her i Tinget. Gang efter Gang, naar disse Spørgsmaal har været til Forhandling, har man fra det konservative Folkepartis Side føjet sin Kritik til den, der lød fra Oppositionens Side, undertiden svagt, undertiden med Styrke. Man har ikke ladet Tvivl om, at sagligt var Regeringen i Mindretal overfor disse Spørgsmaals Afgørelse her i Tinget og i det danske Folk, men ikke desto